

L É P C S Ó K

XIII. évfolyam 11. 12. szám 2013. november 3.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

*Készítsétek az Úr útját!
(Mt 3, 3)*

A tartalomból: Síron túli szeretet
Fekete István: Decemberi hajnal
A szentmise nem a csengetéssel kezdődik
Gyermekrejtvény
Ünnepnapok
Imák, amelyek gyógyítanak

Szentmise szándékok november hónapban

1.		(8.00)
		(11.00)
	+Szomráky György	(18.00)
2.	A Mária Légió +tagjaiért	(7.00)
	A Szentatya szándékára	(7.30)
	A kerepesi összes +Hívekért	(8.00)
3.	+Gróf Mihály 8. évf. és neje +Brancs Anna	(8.00)
	+Zalai Szilvia 8. évf. és +Nagyszülők / Kérés-a Molnár és Bedus csal.+tagjai	(11.00)
	+Lányi János	(18.00)
4.	A Kerepesen szolgált +Papok, +Kántorok, +Tanítók	
5.	+Burik László +Szülei és összes +Hozzátartozó	
6.	+Hajósi Károly	
7.	Sárváriné +Hornyai Anikó	
8.	A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
9.		
10.	+Ildikó	(8.00)
		(11.00)
	+Sárvári László, +Szülei és +Testvérei	(18.00)
11.	+Szépvölgyi Jánosné és +Férje	
12.	A Szűzanya tiszteletére	
13.	A Vorobej és a Péterfy család +tagjai	
14.	Zsiák Józsefné +Rozmüller Mária	
15.	Hálából 60. házassági évfordulón	
16.	+Berta Márton, +Felesége és +Leányuk	
17.	+Wéber Árpád 10. évf. és +Szülei	(8.00)
		(11.00)
	+Tabányi József, +Szülei és összes +Hozzátartozó	(18.00)
18.-22		
23.	+Hortobágyi Istvánné, +Férje és +Hozzátartozók	
24.	<i>Az Egyházközség novemberben elhunyt hívei</i>	(8.00)
		(11.00)
	+Csernák Mihály, +Neje, + Mária leányuk és összes +Hozzátartozóik	(18.00)
25.		
26.		
27.		
28.		
29.	Élő és +Andrásért	
30.	A 24 órás szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	

Gondolatébresztő...

KARÁCSONY

Mindenkit felpezsdít e szó. Megbolydulva rohangálnak az emberek, mert hát karácsony jön.

Hópihés karácsonyfa, szánkócsilingelés, alma, dió, mogyoró, szaloncukor, narancs, csokoládé, angyalkák, ajándékok özöne - köztük: gépfegyver, rakéta, pisztoly... Kántálás, Jézuska, Mária, kismama, Szt. József, pásztorok, három-királyok, betlehemesek... Pezsgős vacsora... Ez a karácsony ? ? ?

Az istenkeresők népe, Uram, látni kívánja arcodat. Jézus arcát. Milyen volt? Rengeteg szobrocska, képecske, jászlacska ábrázolja. Fénykép, festmény, szobor valójában nem maradt fenn róla. A Te arcodat keresem, Uram. De hogyan ismerjelek fel, hisz még sose láttalak?!

Isten az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette. Tehát, ahány ember, annyi istenarc? Azaz minden embert, sőt, még a természetet s az állatokat is szeretni kell! Ez a Karácsony? Karácsonykor mindenkivel jót tenni, az ellenséggel farkasszemet néző lövész-árokból felordítani: - Karácsony! Ma nem ölök meg. hanem holnap..., mert ma a szeretet ünnepe, a család ünnepe van! - s hogy előtte vagy utána hány fogamzást fogadunk el vagy hiúsítunk meg, hány magzatot hagyunk életben vagy abortálunk..., s közben elérzékenyülve kívánnunk egymásnak boldog Karácsony..., s még el is hisszük, át is érezzük, hogy milyen jó a karácsony! stb.

Ezt az egészet ki kell hagyni!...vagy...? meg kell keresztelni! Valahogy így: Isten úgy szerette a világot, azaz benne az embereket, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy mind-az, aki hisz, el ne vesszen, de örök boldog élete legyen. Áldozatsorozat vállalására jött a Fiúisten, kis Jézusként. Ki fogadja be? Ki él áldozatvállalás-sorozatában példája, tanítása szerint, tetszésére? Ki hordozza Őt úgy, hogy akik látják, hallják, környezetében élnek, Jézus jut eszükbe?

Látni ugyan sokan látták Jézust, a Fiúistent, de csak a hit által látták s fogadták el Istennek Megváltónak, Üdvözítőnek. Ebben az üdvrendben tehát a hit által látjuk Istent a kis Jézusban, majd a felnőtt, tanító, csodatevő, szenvedő, feltámadt, megdicsőült Úr Jézusban. Ugyancsak a tőle kapott tanítás által a hit szemével látjuk Őt az átváltoztatott szent ostyában, átváltoztatott szent borban, az Oltáriszentségben. S csak ha az Ő tanítása, Ő maga átjár bennünket, láthatjuk Őt - ugyancsak a hit által - minden emberben.

Az a sok hűhó a karácsony körül csak ködösít, ront, ha hiányzik belőle az Istenember kapcsolatában beállt végtelen, felbecsülhetetlen szeretet és jóság egészen a kiszolgáltatottságig. Áldozat Isten részéről a mi javunkra. Befogadás, de teljesen, ugyancsak, a mi javunkra! Hogyan valósul ez meg? Ebben nekem is közre kell működnöm, mégpedig folyamatosan, rendszeresen, állandóan. Ezért kell a hittant komolyan venni a gyermekkortól a sírig. Megtartani az Istennel való állandó kapcsolatot az imádság s vallása gyakorlása által, használni kell a kegyelemeszközöket. Ez a legfőbb feladatunk, s ha ezt gyakoroljuk, éljük, akkor már érteni is kezdjük a karácsonyt. (Schönberger Ferenc)

A Pannonhalmi Bazilikában, Szűz Mária mennybevétele ünnepén Várszegi Asztrik főapát úr konventmisében állandó diakónussá szentelte **Madaras Attilát**. A szentelésen szép számmal vettek részt egyházközségünk hívei.

Hordozható Mária-szobrok találkozója

A gyöngyösi ferences plébánia által szervezett szeptemberi eseményre az ország több pontjáról és az országhatáron túlról is érkeztek, - idén mintegy hetven településről - díszbe öltöztetett Mária-szobrok. A Fájdalmas Szűzanya Búcsún idén is részt vettek Kerepes Máriás lányai.

A Mária szobor körmenetben való hordozásának hagyománya Kerepesen a már kezdetektől megvan. A '60-as évekig 120 kg-os Mária szobrot 12 Máriás lány vitte ünnepi alkalmakkor kerepesi népviseletben. Ezt a szobrot ma a helyi Lourdes-i kápolnában őrzik, és helyette egy kisebb hordozható Mária szobrot tartanak a lányok, továbbra is népviseletben. Szüleik és nagyszüleik által hímzett kéknefelejcses inget és pruszlikot, fehér selyemszoknyát, hajukban és vállukon kék szalagot és fehér mirtuszkoszorút viselnek.

Szeptember 28-án avatta föl dr. Beer Miklós megyéspüspök az egyházmegye 2012-13-ban végzett lektorait és akolitusait a váci Székesegyházban.

Egyházközségünkben **Dr. Vaszil Lászlót** lektorrá avatta.

Síron túli szeretet

Négy generáció élt együtt, annak minden áldásával és nehézségével, a mi nagyon egyszerű, öreg családi házunkban. Középen egy szűk udvar, két oldalt pedig kinek-kinek a lakása. Keresztzüleimnek egy fiúk volt Péter. Vele, mi hárman lányok, mint testvérek nőttünk fel. Az idő teltével lassan kiürült a ház. A dédszülők, nagyszülők, majd a szüleink is elköltöztek az örökkévalóságba. Mi gyerekek is elhagytuk az öreg házat, mindnyájan új családot alapítottunk. A nagy zsibongás megszűnt. A ház teljesen kiürült. Nem is szerettem hazamenni, idegen volt a nyugalom, a nagy csend. Pakolgattunk, rendezgettük az ottmaradt holmikat... Ilyenkor kiszellőztettem, hogy legalább a friss levegő hozzon egy kis életet a néma falak közé.

Egyik éjjel különös álmom volt: Keresztanyám - Péter édesanyja - mosolyogva jött felém egy kis fekete dobozzal. A doboz tele volt drágakövekkel, ékszerekkel, aranyláncokkal. Keresztanyám a következőket mondta:

- Ez a kincs hármatok öröksége, de adjatok belőle Péternek is, mert nagy adósságai vannak. - Persze, hogy adunk!- mondtam.

Boldogan intett felém és ezzel vége is volt az álomnak.

Hirtelen felébredtem és arra gondoltam, milyen jó lenne megtalálni ezt a kincset, szívesen osztogatnám. Elújságoltam a testvéreimnek és jót derültünk az egészen. „Kincs, ami nincs”- idéztük a jól ismert filmvígjáték címét.

Egy szép kora tavaszi napon azt gondoltam, nem árt kiszellőztetni a házat a hosszú, hideg tél után. Kereszthuzatot csináltam, ide-oda járkáltam a szobákban. Egyszer hirtelen egy erős szellőkés belekapott a függönybe és leborította az összegyűjtött régi újságokat. Amikor próbáltam újra visszarakni a székre a lapokat, a földön láttam valamit, ami kiesett az újságok közül. Nem akartam hinni a szememnek. Ezt a dobozt láttam álmomban...

Annyira megdöbbsentem, hogy még a fogam is vacogott a rémülettől. Lerogytam az ágy szélére és azon gondolkodtam, hogy miképp került ez ide, hogy-hogy nem vettük észre, pedig már többször rakodtunk. Pár perc után a kíváncsiságom győzött a rémületemen. Óvatosan kezembe vettem a dobozt és kinyitottam. Egy kopott, öreg, fekete rózsafüzér volt benne.

Visszaidéztem keresztanyám szavait és azon tűnődtem, hogy mi lehet a valódi üzenet. A rózsafüzér: a kincs - a mi örökségünk - és ebből kell adni Péternek, mert Isten felé nagy adósságai vannak!

Igen, hiszen mikor kicsik voltunk mindig együtt jártunk templomba, esténként a dédivel együtt imádkoztunk. Ugyanazon az úton indult el, mint mi, de valahogy mégis eltávolodott Istentől, nem gyakorolta vallását. Az üzenet szerint, nekünk kell imával segíteni, gazdagítani. Helyette - érte törleszteni az adósságát...

Természetesen elmondtam a testvéreimnek a különös álom folytatását. Elfogadták az örökségül kapott feladatot, és ki-ki ideje buzgósága szerint elkezdte az „adakozást”. Mindez 1996-ban történt. 2012. év tavaszán Péternél tüdőrákot állapított meg az orvos. Műtét szóba sem jöhetett. Következtek a szokásos terápiák. Jól reagált a kezelésekre,

aránylag jól volt. Élte az addig megszokott életét, kicsit fáradékonyabb volt, de dolgozott. Mi pedig buzgóbban kezdtük imádkozni a rózsafüzért. Próbálkoztunk mással is, de konokul visszautasított mindent, ami egy kicsit változtatott volna az Istenhez fűződő kapcsolatán.

- Hagyjuk őt békén, neki semmi baja az Istennel, de nem akar róla többet hallani - mondta.

Januárban, felhívott Jutka - Péter felesége. Elmondta, hogy beküldték a kórházba Pétert, mert kissé zavartnak tűnt. „Sajnos áttétel van az agyban” mondták, de nem annyira komoly a helyzet, ebből még szépen ki lehet jönni. Másnap megint jelentkezett Jutka és mondta, hogy beszélt a kórházlelkésszel, Molnár Árpád atyával, hogy látogassa meg a férjét. Jutka közölte az atyával, hogy nem sürgős, nincs vészhelyzet, és kérte, hogy készüljön fel egy nem éppen barátságos fogadtatásra. Megemlítve sikertelen próbálkozásainkat.

- Ó, kérem, én edzett vagyok, - mondta az atya.

- Éppen itt vagyok a kórházban, ha marad időm, még ma este felkeresem. Azért kérem, hogy otthon imádkozzon a család, hogy sikerrel járjak.

- Ezért hívtalak - fejezte be Jutka.

Én pedig összegyűjtöttem a gyerekeket és elkezdtük imádkozni a rózsafüzért.

Másnap vasárnap volt, éppen szentmisére készültünk, amikor fél nyolckor megszólalt a telefon. Jutka jelentkezett.

- Ma hajnalban kaptam az értesítést, hogy Péter éjjel meghalt.

Egyetlen gondolat cikázott át az agyamon, hogy vajon maradt-e ideje Árpád atyának az este, vajon ott volt-e Péternél? S ha ott volt, mi történt?! Elutasította?

Aztán a Szentírás szavai jutottak eszembe: „A megroppant nádat nem töröm meg. A pisláloló mécsbelet nem oltom ki.”

Drága Szűzanyám! Hányszor mondtuk el: Imádkozzál érettünk bűnösökért most és halálunk óráján. Olyan sokszor kértünk - ugye ott voltál?

Jutkának sikerült elérnie délelőtt Árpád atyát és izgatottan kérdezte, hogy mi történt tegnap este, sikerült-e találkoznia Péterrel.

Igen ott voltam - mondta az atya. Tudatánál volt, együtt imádkoztunk és megerősítettem a betegek szentségével.

- Jobban van kérdezte? - az atya.

- Hajnali négykor álmában érte a halál.

A döbrent csend után csak annyit mondott az atya: Nagy öröm van ma az égben, mert megkerült egy elveszett bárány. 17 év telt el a különös álom óta.

Isten irgalmas szeretete végtelen. A Szűzanya meghallgatja imáinkat és közbenjár értünk. Sokszor szoktam mondani, hogy egy anya addig aggódik a gyermekeiért, amíg a koporsó fedelét rá nem szegezik. Most azt mondom: még azon túl is, addig, amíg az örökkévalóságban nem találkoznak újra.

Jeremy Driscoll: Ez történik a misén (sorozat)

Az Ige liturgiája - folytatás

A válaszos zsoltár

Az olvasmányra adott legelső válaszuk a tisztelet csöndje Isten jelenléte előtt, aki most szólt hozzánk. Milyen lehetséges módon válaszolhatunk arra, amit mondott? Milyen szájalomra méltók a mi szavaink, amelyek az ő szava után jönnek?

Megragadom azokat a bibliai képeket, amelyekbe személy szerint én is belekerülök, szívemben imádkozva kifejezem csodálatomat, hálámat, és irgalomért könyörgök gyengeségeim miatt. Krisztus, az én feltámadott Uram jelen van elmém és szívem legmélyén, és „megnyitja elmémet, hogy megértsem az Írásokat”. Képesek leszünk ezt mondani: „Ugye lángolt a szívünk,... mikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat?”. Mi, a zsoltárok szavait használjuk válaszul, mert ez Izrael himnuszainak gyűjteménye, és Jézusnak ez volt imádságos könyve, amíg e világban élt.

A zsoltárok Izrael létének legkülönbébb szakaszaiban jöttek létre, és a legváltozatosabb időpontokban és helyzetekben imádkozták azokat. Bennük fogalmazódik meg annak a népnek az imádsága, amely hallotta Istent szólni a teremtésben és történelme eseményeiben. Kifejezik örömét és csodálatát, háláját és bűnbánatát, a segítségért, az irgalomért és a védelemért.

Jézus eljöveteleével az Ószövetség szövegei, és a zsoltárok is új értelmezést kapnak, amelyek teljesen őrá vonatkoznak, mint Izrael történetének középpontjára.

A feltámadt Jézus is mondta: „Be kell teljesülnie mindannak, amit Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból megjövendöltek rólam”.

A zsoltár szavai Jézusban teljesedtek be, amikor élete során imádkozta azokat. E szavakkal szólt Atyjához földi életéből, a saját és a népe nevében. Jézus, életével megvalósította a Törvényben és a próféták által megírt misztériumot. Amikor Krisztus haldoklik, a zsoltárok még ott vannak ajkán. Amikor feltámad, imádsága is feltámad vele, és a liturgiában az ő imádsága lesz bennünk.

Az első olvasmányban Isten szól hozzánk, a válaszos zsoltárban pedig mi szólunk Istenhez. Krisztus van középen, ő a közvetítő. Mivel irányváltás történik az olvasmány és a zsoltár között, az ideális liturgiában a kántor nem azonos a zsoltárt éneklő személlyel. Feltételezzük, hogy ha egy mód van rá, a zsoltárt éneklük.

Krisztus szól, amikor az első antifónát éneklük, és vele „megnyitjuk elménket az Írások megértésére”, ahogyan ő teszi. - Ideális esetben más személy vezeti a zsoltározást, mint aki felolvassza. A szavak ritmusa és a csöndek terjedelme segíti a híveket belépni a párbeszédbe.

Van valami csodálatos abban, amikor egy megkeresztelt ember képes felállni, és Isten szavát hirdetni körünkben. Krisztus kölcsönveszi a közösség egy tagjának hangját és saját imája hangjaként használja egyházában. Természetesen tudni kell énekelni, különben nem működik a dolog. De a végső eredmény szempontjából még sokkal fontosabb, hogy a kántor maga is megértse, milyen rendkívüli az emberi hang misztériuma, amikor azt valaki a feltámadt Úr énekéhez kölcsönzi.

A második olvasmány, a „szentlecke”

A második olvasmány, a „szentlecke” mindig valamelyik újszövetségi apostoli levélből származik. Folytatják az Írás olvasásának azt a módját, amelyet a korábbiak már jól megalapoztak. A názáreti Jézus életében kibontakozó csodás eseményekre való utalásokban Jézus lesz az új középpont.

A születő egyház prédikációi még nem hasonlíthatók az evangéliumok műfajához. Pál csak Jézus halálát és feltámadását hirdette, és anélkül tudta hirdetni az evangéliumot, hogy a számos jézusi mondásra, példázatra, csodára hivatkozott volna, nem beszélve születésének körülményeiről. Ahogyan változtak a körülmények és múltak az évek, a közösségek szükségét érezték, hogy bővebben mondják el Jézus életét. Ebből született a négy evangélium. De ezúttal a szentlecke megkülönböztető jellegéről és a liturgiában betöltött szerepéről szeretnénk szólni.

Isten szól újra egyházához az apostolok írásain keresztül, egyháza pedig hallgatja. Az apostolok lényegig hatoló gondolatai tükröződnek vissza a középponti eseményről. Ez már teológia, az első hívők elmélkedő erőfeszítése arra, hogy elmerüljenek - mindabban, amit megtapasztaltak Jézus halálában és feltámadásában. Mindezt sok ószövetségi idézettel és kulcsfogalmak használatával teszik. Amikor a keresztény közösség létrehozza az újszövetségi szövegek kánonját, ezekben a szövegekben felismerték az élő hitet, amelyet az apostolok adtak át nekünk, akik Jézus halálának és feltámadásának szemtanúi voltak. A szövegeket sugalmazottnak tekintették, vagyis általuk a Szentlélek vezet Jézus halálának és feltámadásának megértésére.

Ez történik tehát a misén, amikor egy apostol írását hirdetik: a gyülekezetet a misztérium megértéséhez vezetik el, amit Isten most mond népének, a felolvasó pedig ugyanezt jelenti ki, amikor befejezte a felolvasást: „Ez az Isten igéje.” Mi pedig hálánknak adunk hangot, amikor így válaszolunk: „Istennek legyen hála.”

Ahogy az első olvasmányra, úgy a szentleckére is legalapvetőbb válaszuk a csend, amely kifejezi tiszteletünket az iránt, hogy Isten szólt. Ebben a csendben újra Jézus Krisztus ereszkedik le népe szívébe és elméjébe. Örömmel teszi ezt apostolainak szaván keresztül, mivel rájuk bízta teljes önmagát, teljes küldetését. „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket”, mondja nekik a feltámadt Úr feltámadása napjának éjszakáján.

A Szentlélek amikor pünkösöd napján eltöltötte az apostolokat, erős tanúkká tette őket. Hisszük, amit az apostolok hittek. Tanúságukon keresztül találkozunk a feltámadt Úrral, aki arra tanít minket, hogy csak az ő egy, szent, katolikus és apostoli egyházán keresztül él és cselekszik.

Az Alleluja vagy az evangélium előtti vers

A szentleckére válaszul nem éneklünk zsoltárt. A szentlecke felkészített bennünket az evangélium hirdetésére, amely a liturgia ezen részének örömteli csúcspontja. A csönd után felálunk, és többször elénekeljük azt az egy szót, amely a legszorosabban társul az Úr feltámadásához: Alleluja! Ez a dicsőítés kiáltása. Ünnepeyes alkalomkor a parázsló tömjén édes illata ismét megjelenik. Körmenet formálódik. A püspök, székéből megáldja az egyik diakónust és az oltárhoz küldi, hogy emelje le róla az evangéliumos könyvet, majd vigye a magasba emelve arra a helyre, ahonnan az evangéliumot hirdetik. Mindez misztérium. Általuk a transzcendens Úr szól közvetlenül egyházához.

Fekete István: Decemberi hajnal

Ilyenkor megcsendesednek a hajnalok. Nem kóborol a szél, nem vándorol az ördög-szekér, és nem repkednek száraz falevelek határról határra. (...) És szokatlanul korán nyílnak ki a házak álmos ablakszemei, hunyorogva nézik a sötétséget, az elhervadt őszi rózsák fonnyadt bokrárt... Néhol kinyílik egy-egy istállóajtó, tej- és szénaszagú felhőt küld az eresz alá, ahol verébék laknak toll-párnás fészekben, ugyanakkor alul besurran a dermedt éjszakai levegő, amitől a kisborjú egész-ségeset prüsszent.

- Ne hozzak zsebkendőt? - kérdi kajánul Bobori Mátyás, ámbár szeretettel néz a borjúra, mert a borjú szép, üsző és erős, szóval: ilyen nincs is a faluban. Ezek után előhúzza órá-ját, megnézi a mutatókat, és meg is hallgatja, mondván:

- Hűh! - és sarokba lökve a villát, siet befelé. Az asszony már ott ül a konyhában. Üi és nem szól semmit, bár inkább szólna...

- Egy perc - siet Mátyás, ez okból leveri a poharat az asztalról, de a pohár nem törik össze.

Vera nézi a poharat, amint egyet ugorva a padlón egész-ségesen gurul tovább, és dühös a pohárra, mert nem törött össze. Nehézkesen felkel, és felveszi a poharat.

- Ne hajuldozz! Még rá is lépsz, amilyen vagy... Már úgylis elkészünk...

Odakünt sötét a világ, de nem hideg. Mátyás karon fogja feleségét, mert nyálkás az út, s rövidesen trónörökös érkezik a Bobori trónra.

- Csak dűlj rám nyugodtan, síkos az út.

Mennek. Itt-ott lámpa jár előttük, s az asszonynak jólesik a biztonságos férfikar.

- De hogy nem tört össze az a pohár, pedig még ugrott is!... Hát igazán nem akard Miklóst?

Mátyás karja megkeményül. - Nem!... Téged bántott meg, nem engem, hát azért. - Bátyád mégis. - Akkor is! Na, itt vigyázz, öreg lépcsők ezek nagyon. Vera nehézkesen totyog fel a lépcsőkön, aztán elengedi az ura karját, és lassan a helyére megy. Mátyás állva marad hátul, az oszlop homályában...

A gyertyák már égnek, és a tömjénillat lassan felmelegedik. Az öreg zászlók puhán állnak, a lépések koppanása ottmaradt a kopott köveken. (...)

Mátyás nekidűl egy oszlopnak, és a gyerekre gondol, aki lesz. Apjára gondol, aki volt, s a keresztelőre. Fene ezt a Miklóst. - Uram, bocsáss meg! - Lám, miért kiabált rá Verára? Pedig milyen jól hangzik: Bobori Miklós.

De pendül a csengő, s az orgona bégása elkapta a gon-dolatokat, mint a folyó a fa-

levelet. (...)

- „Harmatozzatok, égi Magasok...!”

Az öreg pap ide-oda járt az oltár előtt, s Mátyás arra gondolt, amikor még ő ministrált. Nem is olyan régen. Hát, múlik az idő... Az orgona most csak úgy magának beszélgetett, mintha az imádságokat szedte volna össze a templomban, és Mátyás megrezzent, mert valaki megbökte.

- Szervusz... Es mivel Mátyás mérgesen nézett hátra, hozzátette: - ...te hörcsög!

De újra csendültek a csengők, a két testvér letérdelt, s ami-kor felkeltek, Mátyás hosszan porolta térdét.

- Hát mi lesz a gyerek neve? - suttogta bátyja kajánul és mosolyogva.

- Mint a többi lóköttő: Miklós, de tisztességes keresztény katolikus ember nem templomban beszéli ezt meg... Majd gyere velünk! A templom aztán lassan kiürült; utoljára lépegetett Vera óva-tosan és komolyan, de arca szinte kifényesedett, mikor a két testvért egymás mellett meglátta. Megfordult, nehézkesen térdet hajtott, és belekarolt Miklósba, ahogy kimentek a templomból.

- Te merre mégy, Matyi?

És nevettek, és az asszony szeme tele lett könnyel, ami talán abból a harmatból volt, amit az égi magasok küldtek a sóvárgó, ősi imádságra.

***Harmatozzatok,
egek, onnan fe-
lülről!***

(Iz 45, 8)

Valamennyien adventi vágyakozást hordozunk magunkban, mert a fészekből kiesett madárként kiált lelkünk Isten után.
(Tolsztoj)

„... az Úr megszabadítani csak akkor fog benneteket, amikor visszatértek az Ő törvényéhez, s egymás szeretetében, egymás támogatásában nemzetté váltok újra. Lélekben tiszta, jellemben erős, szeretetben tántoríthatatlan, s az Úr törvényének tudásában bölcs és engedelmes nemzetté, kikben önmagára ismerhet újra a Teremtő Atya.

A szeretet ereje mindenekre képes, de a szeretet hiánya képtelenné teszi a legjobb szándékot is.

(Wass Albert Hagyaték c. regényéből)

A SZENTMISE NEM A CSENGETÉSSSEL KEZDŐDIK

Sokszor az akadályoz meg bennünket a jócselekedetekben, hogy azt hisszük, nekünk nincs semmink, amivel segíteni tudnánk. De miért is gondoljuk, hogy azt kell adnunk, amink nincs? Miért nem adjuk azt, amink van?

Van szemünk, hogy észrevegyük, ki az, aki segítségre, vigasztalásra szorul. Van kezünk, hogy felemeljük, hogy segítsünk neki hordani a terhet, amely alatt görnyed. Van időnk, hogy meghallgassuk panaszát, hogy gyógyírt adjunk lelki sebeire. Van szívünk, hogy szeressük.

A szentmise nem a csengetéssel és az introitus éneklésével kezdődik. Hosszú-hosszú út előzi meg, amelyen járva újra meg újra szembetaláljuk magunkat testi-lelki nyomorúságban szenvedő embertársainkkal. Ha nem tekintünk rájuk, ha elmegyünk mellettük, mint a pap és a levita az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédben, hogyan léphetnénk az irgalmas Isten jelenlétének terébe?

Ha úgy lépünk be a templomba, hogy észre sem vesszük azokat, akik a mi segítségünkre várnak, miért csodálkozunk azon, hogy az ünnepek üresek és csalódást okoznak, s a szentmisén szórakozottság, unalom vesz erőt rajtunk? Hiszen hiába léptük át a templom ékes kapuját, ugyanabban a világban maradtunk, ahol addig is voltunk: önzésünk sivár és terméketlen pusztaságában.

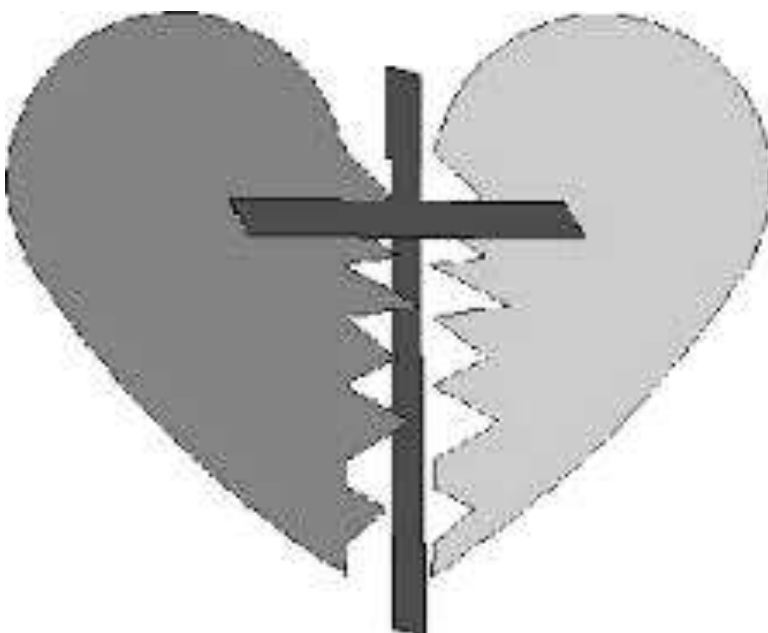
Szeretnél olyan „élményben” részesülni, mint az emmauszi tanítványok, akiknek szíve lángolt az örömtől, míg Jézus beszélt hozzájuk? Vágyakozol te is arra, hogy felismerd őt a kenyértörésben, a szentmisében?

Ismerd fel őt még az úton, mindazok képében, akikkel jót tehetsz! Gyakorolj irgalmasságot a názáreti Jézus nevében, nem teátrális gesztusokkal, hanem a fi-

gyelmesség és részvét minden-napi cselekedeteivel. Legyen tekinteted olyan, mint Péteré és Jánosé: biztató, vigasztaló, megerősítő.

Engedd, hogy szentáldozásaid következményeként maga az Úr Jézus Krisztus tegyen általad jót, így dicsőítsd meg Istent és kinyilvánítva az ő szeretetének hatalmát.

(dr. Barsi Balázs)

Kálvária-dombon a keresztek környezetének rendbetétele

Ezúton szeretnénk köszönetünket kifejezni a Kerepesi Római Katolikus Egyházközség tagjai nevében a KENOWA (Kerepesi Nordic Walking Klub) tagjainak a 2013. október 3-án elvégzett áldozatos munkájáért.

A felajánlásban részt vettek Szilasligetről Lajosné Ica és

Zsebőné Ica, Gödöllőről Pintérné Erzsi, Kistarcsáról Oláh István és Kerepesről Gróf László. Szabadidejüket feláldozva tették ezt a Kerepesi Római Katolikus Egyházközség és Kerepes város szobáért.

Gróf László – egyháztanács tag

A zárkózott testvér imája

Jézusom, áldj meg engem, és gondolj rám, mert egyedül vagyok. A szívem összezsugorodott a kemény szívektől. Bezárult, mert elhitte a gonosz játékait a világban. Áldj meg engem. Körülnéztem és láttam, hogy nem vagyok egyedül. Körülnéztem és észrevettem, hogy másoknak is összeszorult a szíve. Körülnéztem és megdöbbsenem a szeretetre éhes szemektől. Magamat láttam bennük, testvéreket gyűjtöttem magam köré. Testvéreket akikkel szeretetből formáljuk egymást. Nem indulatok, hanem az igazság által. Összekapcsoljuk életünket, felelősek vagyunk egymásért. Egymás szíveinek orvosai vagyunk, sérüléseinket bekötözve már tudunk adakozni szeretetedből. Áldj meg engem, Uram, hogy büszkeségemet elfelejtve meg tudjam tenni az első lépéseket a körülöttem élők felé. Ámen

G y e r m e k o l d a l

Angyalos totó

1. Hogyan nevezzük az angyalokat más néven?

a) Szüzek b) Küldöttek c) Belzebubok d) Kanonok

2. Hány őrzőangyal van?

a) Nem tudjuk pontosan, de valószínűleg minden embernek egy

b) Az egész világon két-három őrzőangyal van

c) 100-200 d) 1000-2000

3. Kik a főangyalok?

a) Péter, János és Pál b) Gábor, Mihály és Rafael

c) Gáspár, Menyhért és Boldizsár d) Izajás, Mózes és Illés

4. Az alábbiak közül hol szerepel a Bibliában Gábor angyal?

a) Jézus megkeresztelkedése b) Jézus halála

c) A 12 éves Jézus a templomban d) Jézus születésének hírüladása

5. Hogyan ábrázolják Szent Mihály angyalt?

a) Lándzsával a kezében b) Hárfával a kezében

c) Kis haranggal a kezében d) Kulccsal a kezében

6. Az alábbiak közül hol szerepel Rafael angyal?

a) Tóbiás könyve b) Izajás könyve

c) Apostolok cselekedetei d) János evangéliuma

7. Miért bukott el az angyalok egy része?

a) Mert nem ismerték Istent b) Mert legyőzték őket az emberek

c) Gőgjük miatt fellázadtak Isten ellen

d) Tudatlanok voltak

8. Mivel nem rendelkeznek az angyalok?

a) Értellemmel b) Akarattal c) Testtel

d) Szellemmel

Kedves gyerekek!

A totó megfejtését dec. 23-ig adjátok le a sekrestyékben, névvel ellátott borítékban!

Az ajándéksorsolást dec. 25-én a 8 és a 11 órai szentmisék után tartjuk.

Ünnepnapok

Ahogy közeledtek az ünnepek, úgy költözött életünkbe valami egyre fényesedő, láthatatlan ragyogás. Csöndes esti imádkozásokra, gyönyörű karácsonyi énekekre és beszélgetésekre emlékezem: a betlehemi jászolról, Isten ajándékáról Jézusról, akinek születésnapja közeledik. Az utolsó hetekben már naponta többször is szám-olgattam, vajon mennyit alszunk még, mikor hallhatom végre az ajtórésen át az angyalkák szöszmötölését...

Hatéves lehettem, amikor az utolsó tanítási napon egyik osztálytársam félrehúzott és titokzatosan közölte, hogy az ő szülei már régen megvették a fenyőfát és tegnap a szekrényben az ajándékot is megtalálta. Tehát nem is a Jézuska szokta hozni. Ezzel csak a buta gyermekeket ámítják. - Elhűlten hallgattam, majd határozottan közöltem vele, hogy ez nem igaz, mert igenis a Jézuska hozza! -- Földúltan mentem haza. Édesanyám a levest tálalta, én pedig könnyekkel küszködve elmondtam neki a szörnyű hazugságot. Közben persze szorongva figyeltem az arcát, mert a gyanakvás azért befészkelte magát a szívembe. Anyukám leült mellém és átkarolt: - Julcsi biztosan igazat mondott, Úgy látszik, az ő szüleinek meg kellett venniük mindent, hogy az ünnepen a család ne maradjon ajándékok nélkül. Még nem mondtam neked, hogy *aki nem hisz Benne és nem várja, ahhoz valóban nem jön el a Jézuska. Az a hitetlenségével akadályozza meg hogy őt is megajándékozhasssa. Csak az kap ajándékot Tőle, aki hiszi is, hogy jönni fog.*

Máig érzem a megkönnyebbülést. Hirtelen kisüttött a Nap, s megláttam, hogy a természet is karácsonyi ünnepelőben ragyog. És hittem. És azóta is hiszem. S ezért hozzánk minden szentestén a kis Jézus érkezik meg ajándékaival. Az angyalkák pedig, égi szánkójukon röpíthetik szobánkba gyönyörűséges karácsonyfájukat. Bizony így van ez. És most is így lesz. Mert Jézusnak semmi sem lehetetlen. (P Adrienn)

*Ne utasíts el könnyelműen jó cselekedeteket, csak mert azt hiszed, kevésbé segítenek.
Idővel a vízcseppek egy óriási edényt is megtelítenek.*

Jön a Mikulás!

Ez nap nem csupán a gyermekek ünnepe. Nem az ünnepélyesen kitisztított csizmácskába rakott csokoládé és cukorka a fontos, hanem az ajándékozó szeretet. És ez az, amit mi, felnőttek is megünnepelehetünk, nem csak Mikuláskor, de mindennap. Hogyan tegyük igazán emlékezetessé gyermekeink számára ezt az ünnepet? Az adventi időkre esik a Mikulás-nap; kedves, vidám, igazi gyerekünnep. Jó volna, ha ismernénk az ünnep jelentését és értelmét, ha már gyakoroljuk az ajándékozást e napon.

Legalább annyit mondjuk el gyermekeinknek, hogy myrai püspök volt Miklós, és egész életében örömet akart szerezni az embereknek. Adott is, ahol csak tudott. Elküldte, sokszor személyesen elvitte ajándékait, leggyakrabban a gyermekeknek. Régi egyházi hagyomány szerint három nagyon szegény lánynak egy-egy zacskó aranyat dobott be a nyitott ablakon keresztül, hogy legyen hozományuk, és feleségül kérjék őket. Állítólag kalóztól gyermekeket váltott ki, nagy pénzért. Amikor meghalt, a városatyák elhatározták, hogy névnapján valamelyikük felöltözik Miklós püspöknek, és az ő nevében továbbra is megajándékozza a gyermekeket. Azóta ez a szokás a keresztény világ szinte minden térségén elterjedt. Jó lenne, ha Mikulás-ünneplésünkől kihagynánk gyermekeink ijesztgetését. Vannak, akik keserűen beszélnek gyermekkori félelmekről, hiszen egyiküket-másikat még a puttyába is belegyömöszölte a „Mikulás” hogy elvigye, mert „rossz” volt. Ne társítsuk a krampuszt a Mikulással! Legyen ez az ünnep a gyermek felhőtlen, örömteli, félelem nélküli napja! Csalásunk előbb-utóbb úgyis lelepleződik. Az ajándékozást ne vigyük túlzásba!

Hiszen a Mikulás hozta almának, diónak vagy mandarinnak egyébként is egészen más íze van, mint más almának, diónak, mandarinnak...

AZ ADVENTI KOSZORÚ

Johann Heinrich Wichern, az evangélikus szeretetszolgálat megindítója készítette 1839-ben az első adventi koszorút. Az általa alapított otthonban, ahol veszélyeztetett fiatalokat gondozott, az imateremben egy kocsikerék nagyságú, fából készült koszorút akasztott fel, amelyen 23 gyertyát helyezett el: négy nagy fehérét a vasárnapoknak, s köztük 19 kicsi piros gyertyát a hétköznapi napoknak. A következő évben ugyanezt a koszorút fenyőágakkal díszítették. Azóta terjedt el az adventi koszorú készítésének szokása. Advent első vasárnapja előtti szombaton együtt készíti a család, és közben adventi énekeket énekel.

A BETLEHEM

*Templomainkban minden karácsonykor állítanak betlehemet. Az első megbízható források szerint **először Assisi Szent Ferenc állított betlehemet** Greccio közelében egy barlangban, 1223-ban. A szereplők kezdettől fogva azonosak: a szent család, a háromkirályok, az állatok. Szent Ferenc azonban igazi állatokkal, ökrökkel és szamarakkal vette körül a jelenetet. A jászolban igazi gyermek feküdt. A betlehemállítás szokását feltehetően a ferencesek terjesztették el azután mindenütt.*

A KARÁCSONYFA

Ma már aligha tudnánk elképzelni a karácsonyt karácsonyfa nélkül. Pedig a karácsonyfa-állítás szokása viszonylag nem olyan régi. Az első hiteles adat 1605-ből származik, s egy strassbourgi polgár feljegyzéseiben találták. Leírja, hogy a fenyőfákat gyümölcsökkel, papírkivágásokkal, aranyláncokkal és édességgel díszítették. Gyertyáról nem tesz említést. Az égő gyertya csak 1737-ben jelenik meg, legalábbis az írott emlékek szerint. A 19. században a karácsonyfa állítása általános szokássá válik. Magyarországon először 1825-ben jelenik meg.

A feldíszített és kivilágított fenyőfa állításának eredete ismeretlen. A rómaiak újévkor babér- és olajágakkal, a germánok virágfüzéres fenyőgallyakkal díszítették házuikat. Tudományos magyarázat helyett következzen itt egy népmonda a karácsonyfa eredetéről. Viszont számtalan népmonda fűződik a karácsonyfához.

Amikor Krisztus Urunk a földön járt, üldözői elől menekülve egy sűrű lombú fa alatt húzta meg magát. A fa haragosan rászólt, hogy álljon odább, mert ha megtalálják alatta, őt is elpusztítják. Ellenségei már az Úr nyomában voltak, amikor végre egy fenyőfához ért. Alig volt lombja, ágaival mégis elrejtette Jézust, aki így szerencsésen megmenekült. Az Úr megáldotta a fenyőfát, s ezt mondta neki: „Soha ne hullasd el a leveleidet. Akkor is virulj és zöldülj, amikor a többiek kopaszon sorvadoznak. Te légy a legdélcegebb és a legszívósabb minden társad között! Légy az emberek öröme, és emlékezetemre gyűjtsanak rajtád színes gyertyákat, öltöztessenek pompás díszekbe!”

Imák, amelyek gyógyítanak

Az életben, különösen gyerekkorban, vannak olyan élethelyzetek, amikor olyan lelki sebeket kapunk, melyektől nagyon nehéz szabadulni. Sokszor nem is tudjuk, hogy vannak sebeink, csak érezzük, hogy baj van: nem találjuk az élet értelmét, gyűlölet van bennünk, állandóan levertek vagyunk, depresszióba esünk, félelmek gyötörnek, erős büntudatunk van. Mindez minden jó szándékunk ellenére történik. Ezek a lelki betegségeknek a tünetei, melyek megbénítanak, tönkreteszik embertársainkkal való kapcsolatainkat, haragot keltenek bennünk Isten iránt, akár el is veszíthetjük a hitet.

Lelki válságok idején szakember (pszichológus, pszichiáter) segítségére, illetve gyógyszeres kezelésre is szükség lehet, ez természetesen attól függ, mennyire súlyos a helyzet. De akár súlyos a helyzet, akár nem, Isten nélkül nincs gyógyulás. A lelki válságban lévő ember, ha hívő, valószínűleg Istenhez fordul. De nem minden ima egyforma. „Az imádság, mely nem változtatja meg az életedet, nem jó imádság. Ha az imádság nem változtat meg téged, változtass te az imádságon” - írja dr. Tomislav Ivancic atya, aki számos lelkigyakorlatot tartott hasonló problémákkal küzdő emberek számára, és ez az ő imamódszere rengeteg gyógyulást eredményezett. Az alábbiakban szeretnék írni erről a módszerről.

Az ima mindig azzal kezdődjön, hogy helyezzük magunkat Isten jelenlétébe. Erre legalkalmasabb az Úr imájának elmondása.

1. A „*Miatyánk*” szót addig mondogassuk, míg nem halljuk szívünkben a választ: „Itt vagyok, én vagyok a Te Istened, Teremtőd”. Lelki szemeiddel gyönyörködj jóságában, szeretetében, szelídségében. „Napozzál az Ő Szeretetének sugaraiban! Amikor megvan a kapcsolat, akkor folytathatjuk az imát: szenteltesd meg a Te neved.... és bocsásd meg a mi vétkeinket (valljuk meg Istennek bűneinket), miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek (bocsássunk meg azoknak, akik megbántottak), és ne vígy minket a kísértésbe (mondjunk elene a rossznak), szabadíts meg a gonosztól (fogadd el egész életedet). Ha megakadtál valahol, kutasd addig a lelkedben ennek az okát, amíg meg nem találod.

2. Ezután kuporodj le Isten lábainál, ölében, karjaiban és mondd el neki vágyaidat, kéréseidet. Mondd el neki legnagyobb gondjaidat. Kérj kegyelmeket, leginkább kérd a Szentlelket!

3. Mondj köszönetet minden apróságért, amit önmagadban találsz. Dicsérd és imádd Őt ezekért az ajándékokért!

4. Mondj el legalább egy gyógyító imát! (a cikk után találsz néhányat).

5. Imádkozz azokért, akik hozzájárultak megtérésedhez, de azokért is, akiknek a megtérésén te fáradozol. Imádkozz legközelebbi hozzátartozóidért, barátaidért,

ismerőseidért.

6. Végül elénekelhetsz egy éneket.

Ezt az imát mindennap el kell mondani. A gyógyulás olykor hosszú folyamat. Egy lelki seb teljes gyógyulása néha hónapokig, néha pedig évekig is eltarthat, de némi gyógyulást már az első alkalom vagy az első napok után is megtapasztalhatsz.

Az imán kívül a lelki gyógyulást elősegíti a gyakori szentmisehallgatás, a Szentírás olvasása, imacsoportban való részvétel, lelki vezető tanácsai, lelkigyakorlatokon való részvétel, egy jó lelkiségi könyv olvasása.

IME, NÉHÁNY GYÓGYÍTÓ IMA:

Hagyományos fohász minden seb és betegség gyógyítására:

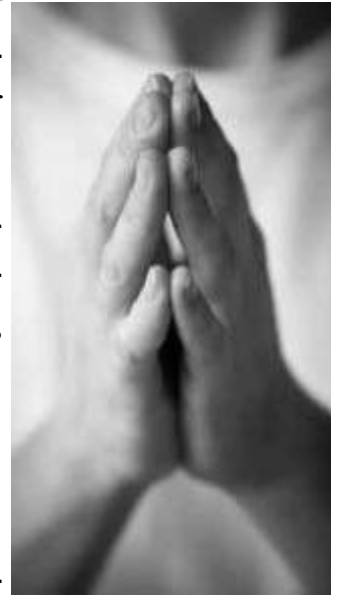
Szemlélődve, Jézussal együtt, tekintsd át életedet fogantatásod pillanatától egészen a mai napig. Menj vissza az Úrral együtt életednek mindazon mozzanataihoz, amikor a sérülések, bántódások, traumák keletkeztek. Figyeld meg, hogyan gyógyítja büntudatodat, a betegségeket, a stresszeket, a válsághelyzeteket. Ébredj tudatára: „Jézus mindig velem volt, ő az én védelmezőm, mert szeret engem”. Bocsáss meg mindenért! Adj hálát Istennek!

Ha rettegsz valakitől, ha félsz a büntől, a haláltól, Istentől, ha félsz saját félelmeidtől:

Légy tudatában a következő igazságnak, és mondd gyakran: „Az Isten mindenható.” Ismételd ezt mindaddig, amíg a felismerés meggyőződéssé nem rögzül a lelkedben. Ismételd gyakran: „Minden Isten kezében van --- adott életkörülményeim, életem minden szakasza, minden megtörtént esemény, melyek félelemmel töltenek el”. Gyakran bizonygasd önmagadnak: „Az Isten szeret engem”, „Isten mindent tud rólam, azt is tudja, hogy most itt vagyok - és ez elég nekem”. Gondolkodj a fenti igazságok felett, amíg csak azt nem érzed, hogy a sötétség szertefoszlott benned.

Ha nehezedre esik a kiengesztelődés:

Ébreszd fel magadban a szándékot, hogy meg akarsz bocsátani. Imádkozz azért, aki megbántott vagy megszorított. Köszönd meg őt Istennek. Gyakorold magad az adott személy iránti együttérzésben. Ez azt jelenti: szeresd őt. Ki tudja, milyen nehézségekkel küszködik? Talán tudatában sincs, hogy megszorított, vagy bármi rosszat okozott neked. Mondd egyszerűen: „Istenem, a Te kezedbe helyezem felebarátomat.”

Ha lelkiismeret-furdalás gyötör:

Tekints a kereszten függő Jézusra, és mondd: „A bűneim és hibáim, Jézusom, nálad vannak a keresztfán. Te vitted fel azokat önmagaddal együtt a keresztre.” Igen, „a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze, a mi békeességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást” (Iz 53,5) „Jézusom, szabadíts meg! Keresztfád megsemmisítette az én halálomat”. Vesd a feszületre mindazt, ami nyomasztja lelkedet. Érezd, mint mos tisztára Jézus vére, és mint szabadít meg minden bűnödtől és büntudatodtól. Engedd, hogy minden szennyet lemosson a lelkedről.

(Bundáné Fehér Rita „Gyógyító imádság” c. könyv alapján)

DECEMBER 13. – SZENT OTTILIA

Szent Ottilia apátnő, született 660 táján, Elzász patrónája, a *szemfájósok* és *vakok* védőszentje legendás életrajza szerint elzászi hercegi családban jött a világra – *vakon*. Ezért apja eltaszította magától, sőt, egy forrás szerint ki is adta a parancsot, hogy öljék meg, de anyja elviteti egy bajor apácakolostorba, ahol titokban nevelkedik. Úgy mesélik, hogy amikor megkeresztelték, látni kezdett. Atyja, aki időközben megbánta tettét, értesül leánya hol- és hogylétéről, elzarándokol hozzá, hogy bocsánatot nyerjen tőle.

Mivel Ottilia szépséges leányzóvá serdült, kiveszi a kolostorból, és férjhez akarja adni. Talál is kérőt, de a szűz magát már Krisztus menyasszonyának tekinti, és megszökik hazulról. Apja és vőlegénye a nyomába erednek. Az üldözött egy sájkában *átkel a Rajnán*, de a túlsó hegyei közt egy sziklafal az útját állja, ahol üldözői már-már beérik. Ekkor a leány imájára a *sziklafal meghasad*, majd miután belép a nyíláson, a két férfiú szeme láttára *összezárul*, s a résből forrásvíz fakad. A bős atya e csoda láttán ismét magába száll, és fogadást tesz, hogy ha leányát visszakapja, a helyszínen kápolnát emeltet, várkastélyát pedig kolostorrá alakíttatja és Ottiliának adja. Az apa betartja a szavát, Hohenburg várából kolostort építtet Odilienberg néven, s leánya lesz első fejedelemsasszonya. Az odilienbergi szent kút ma is megvan; sokan zarándokolnak el oda szembetegségükre gyógyírt remélve.)

Legendájából érthető, hogy Ottilia a szemfájósok védőszentje. Hogy ez a patronátusa valamikor hazánkban sem volt ismeretlen, azt több, a középkor végéről származó liturgikus könyvünk részben utólagos bejegyzése, tanúsítja.

RECEPTEK TÉLEN

Korhelyleves gerslivel

Hozzávalók: kb. 2 literhez: 50 dkg vecsési savanyú káposzta, 40 dkg füstölt sertés-hús (pl. tarja, comb, lapocka stb.) 5 dkg zsír, 2 dkg liszt, 6-8 dkg árpagyöngye (gersli), 1 nagy fej vöröshagyma, 3 gerezd fokhagyma, kb. 1 evőkanál őrölt paprika, 2-3 babérlevél, 1 kis chilipaprika, kb. 1 teáskanál egész kömény, kb. 10 szem egész bors, őrölt feketebors, kb. fél teáskanál borsikafű, aprított kapor (télien fagyasztott), só, csipet cukor. A tálaláshoz: tejföl

Elkészítés: A gerslit előre beáztatom, az áztatóvizet többször lecserélem.

A húst (gyorspácos) kockázom, a káposztát leöblítem, kinyomkodom, a szálakat átvágom. A vöröshagymát és a fokhagymát aprítom. Fele zsiradékon a hagymát megdinsztelem, majd a fokhagymát is, a köményt megfuttatom benne. Meghintem őrölt paprikával, egyet keverek rajta, ráteszem a káposztát, a húst és a gerslit. Felengedem kb. 1,5 liter vízzel, fűszerezem babérrel, chilivel, egész borssal, puhulásig lassú forralással főzöm (sót csak később adok hozzá, ha igényli).

Közben zsemleszínű rántást készítek a maradék zsiradékból és lisztből, kevés vízzel kikeverem, a levest berántom. Ha szükséges, sózom, őrölt borssal, borsikafűvel, aprított kaporral ízesítem, együtt pár perc alatt készre főzöm, a végén csipet cukorral lágyítom az ízeket. Tálalásnál tejfölt kínállok hozzá.

Poénkodó

Két zenész beszélget:

- Játszik valamilyen hangszeren?
- Igen. - Vonós?
- Nem. Húzó. - Hogyhogy?
- Harangozó vagyok.

Az iskolában a tanító így szól a gyerekekhez: - Válaszoljatok erre a kérdésre: „Miért némák a halak?”

A kis Pistike jelentkezik: - A tanító bácsi szokott beszélni a víz alatt?

A székely meg a fia az érett gyümölcsöket szedik össze a kertben.

A fiú megkérdezi:

- Mi lesz ebből a sok gyümölcsből, édesapám?
- Hát, ha anyád meggyógyul lekvár, ha nem, akkor pálinka.

Csirke almával és aszalt szilvával

Hozzávalók: egy egész csirke, csirke-fűszersó, bors, só, 4-5 szem aszalt szilva, 2 alma, füstölt szalonna.

Elkészítés: Az egész csirkét bedörzsölöm a fűszerekkel, hagyom egy kicsit érlelődni. Sütés előtt beleteszem a hasüregbe az aszalt szilvákat és a meghámozott, negyedelt almákat, 2-3 szelet füstölt szalonnát fogpiszkálóval rátűzök a melle részére és a combjaira.

A combjait összekötözöm, a hasa alján levő bőrt rátűzöm a nyílásra. Öntök alá egy kevés vizet, és lefedve kb. 1 órán át párolom, majd leveszem róla a tetőt, és ízlés szerint megsütöm.

Nagyon kellemes aromát ad a húsnak az alma, szilva, illetve a melle húsa is omlás lesz. Ha jó alaposan átsütöm, szinte még a csontok is magukba szívják a zamatot. Hidegen is kitűnő.

Adventi gyertyagyújtás

Kedves Testvérek! Az adventi időszak szombat estéin gyertyagyújtást tartunk a Kerepesi Szent Anna templomban, *a kerepesi gitáros énekkar és a kerepesi szkóla énekes közreműködésével.*

Az orgonával kísért, meghitt hangulatú eseményen a pannonhalmi vesperást énekeljük el.

A vesperás menetéről:

A pannonhalmi gyertyagyújtás tulajdonképpen Vesperás (amely az Egyház hivatalos ünnepi esti imádsága) keretében történik, ahol a ráhangoló himnusz eléneklése után zsoltárok éneklése következik, majd ezt egy szentírási részlet, és elmélkedés követ. A "csúcspont" Szűz Mária hálaéneke (Magnificat). A Miatyánk elimádkozásával, könyörgésekkel és áldással folytatódik, majd a Szűz Mária közbejárását kérő énekkel zárul a gyertyagyújtás, hiszen Ő élte meg legintenzívebben, mint gyermekét váró anya, a Jézusra váró keresztény ember belső várakozását.

(Hirka Antal atya OSB)

A gyertyagyújtások időpontjai:

November 30. szombat 19.00

December 7. szombat 19.00

December 15. vasárnap 17.30

December 21. szombat 19.00

A fülbemászó, egyszerű dallam és a liturgikus tér félhomályos hangulata az egyik legszebb emlékeim egyike, amit a gimnáziumi és egyben a kollégiumi éveimben megéltem.

Mindenkit buzdítok és szeretettel várok!

A Szkóla és az Énekkar nevében: *Ifjabb Lobmayer Miklós*

Az Adventi lelkipyakorlat december 13-14-15-én lesz a templomban. Pénteken, szombaton a 18.00 órai szentmisén, vasárnap a 8.00 órai szentmise keretében.

A lelkipyakorlatot Bíró László tábori püspök Úr, az MKPK családreferense tartja.

Szentmise szándékok december hónapban

1.	Pócza Jánosné +Török Mária és +Szülei	(8.00)
		(11.00)
	+Csernák Mihály, +Neje, +Szüleik és összes +Hozzártartozók	(18.00)
2.		
3.	+Gróf Mihály és neje +Jedlicska Teréz	
4.		
5.	Hitkó Istvánné és +Férje	
6.	+Fera István és neje +Wéber Julianna	
7.	+Tihanyi József, +Fia, +Felesége és +Családtagjai	
8.	+Édesanya, +János és +Mihály fiai	(8.00)
		(11.00)
	+Berta János, +Neje és +Szüleik	(18.00)
9.	Hálából 25. házassági évfordulón	
10.	Brancs Jánosné, +Férje, gyermekeik János, Julianna,+Nagyszülők és összes+Hozzárt.	
11.		
12.	A Szűzanya tiszteletére	
13.	 <i>Lelkigyak.- csak este van sztmise</i>	(18.00)
14.	 <i>Lelkigyak.- csak este van sztmise</i>	(18.00)
15.	Butiné +Balatoni Paula, +Szülők, +Nagyszülők és +Hozzártartozók	
	<i>Lelkigyakorlat</i>	(8.00)
		(11.00)
	+Kovács István, +Szülei és összes +Hozzártartozók	(18.00)
16.-19.		
20.	 SZENTSÉGIMÁDÁS 6.30-14.00	
21.		
22.	+Linde László áldozópap 1. évf.	(8.00)
		(11.00)
	+Kovács István, +Szülei és összes +Hozzártartozók	(18.00)
23.	+Mikó Mihály, +Hornyik szülők és +Hozzártartozók	
24.	A Sengel és Megyik +Szülők	
	Gyermekáldásért és Családokért	(24.00)
25.	+Rapavi József, +Neje és +Mária leányuk	(8.00)
		(11.00)
		(18.00)
26.	+Zsiák István 15. évf. és +Szülei	(8.00)
		(18.00)
27.	+Szabó Ferenc, neje +Kovács Mária, +Szüleik és összes +Hozzártartozó	
28.	+Szauter Mihályné, +Férje és összes +Hozzártartozó	
29.	<i>Az Egyházközség decemberben elhunyt hívei</i>	(8.00)
		(11.00)
		(18.00)
30.	A 24 órás szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
31.	Évvégi hálaadás	(17.00)

Juhász Gyula: Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
 Ilyenkor decemberben.
 A szeretetnek csillagára nézek,
 Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet,
 Ilyenkor decemberben.
 ...Bizalmas szívvel járom a világot,
 S amit az élet vágott,
 Beheggesztem a sebet a szívemben,
 És hiszek újra égi szeretetben,
 Ilyenkor decemberben.
 ...És valahol csak kétkedő beszédet
 Hallok, szomorún nézek,
 A kis Jézuska itt van a közelben,
 Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
 S ne csak így decemberben.

***SZERETETBEN GAZDAG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
 ÉS BOLDOG, BÉKÉS ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN
 AZ EGYHÁZKÖZSÉG MINDEN CSALÁDJÁNAK
 FRAJNA ANDRÁS PLÉBÁNOS
 A KÉPVISELŐ TESTÜLET- ÉS A SZERKESZTŐSÉG TAGJAI !***

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap 1. vasárnapján reggel 8.00 órakor
 görög katolikus szentmise,
 - minden hónap első péntekén 17.00 órakor
 gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja
Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános
Főszerkesztő: Sohan Andrásné
Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné
A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.
 Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371
 e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu
 Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
 Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

(Adventben, rórate 6.00)

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**